

Dušan Spáčil

(nar. 1956),

básník a publicista.

Je rodákem z Prahy, významnou část dětství však strávil v USA, Rakousku a v Sovětském svazu (jeho otec byl československý diplomat).

Po maturitě na gymnáziu vystudoval Fakultu žurnalistiky Univerzity Karlovy. Pracoval dlouhá léta jako redaktor a reportér v řadě časopisů (Svět v obrazech, Reportér, Květy, Mladý svět, Blesk TV Magazín aj.) i v novinách, založil a vedl nezávislou tiskovou agenturu (Agentura Korzo), byl šéfredaktorem časopisu Interview a dvou byznysových časopisů, v poslední době je provozním ředitelem malého nakladatelství (Nakladatelství Bondy). Napsal několik knih v oblasti literatury faktu – např. *Jak praskaly švy* (s Kateřinou Čechovou), je spoluautorem bestselleru *Císařův prezident* (s Davidem Glocknerem) a několika autorizovaných knižních biografii (*A přišť lépe* – s Nadou Urbánkovou, *Lásky té plavovlásky* – s Hanou Brejchovou aj.). Je členem rady Obce spisovatelů a šéfredaktorem *NOSu* (Novin Obce spisovatelů). Společně s Luborem Falteiskem několik let organizuje a moderuje pravidelné literární pořady *Slova mají křídla*. Byl také předsedou poroty básnické soutěže Seifertovy Kralupy.

I když je aktivní v mnoha oblastech, těžiště své literární činnosti vidí Dušan Spáčil zejména v poezii. Vydal zatím šest básnických sbírek: *Krajina vláček Piko*, *Přebytečný anděl*, *Hvězdné války*, *Neznámek a Daidalos*, *Pokud se střeším do spánku* a *Existenciální kakao*. Podílel se na vzniku několika almanachů (např. *Doteky krásného umění*) a mnoha básnických čteních.

Je držitelem ceny inicované básníkem A. Marhoulem (Mobelova cena, za r. 2020).

Pinocchio

„Zase se ti prodloužil!“

Já nelžu...

„... a zase vyrostl!“

To je tím, že jsem dřevo.

„Teď neroste.“

... jsem smutnej a starej.

„Už se to zastavilo!“

Pinocchio jde pryč,

opírá se o Gepetta.

Když se o berlích belhají

k domovu důchodců,

zní to, jako když se

ráhna starého škuneru třou

jedno o druhé.

Ale nosy všech

V tom dome

jsou ještě delší,

než dny, kdy mají v jídelně

pro nemoc zavřeno.

Ze série Věci

Blues připínáčku z nástěnky

Mám teď pěkný místo

v levém horním rohu,

jsem ten držák jistot –

dělám fakt, co mohu.

Brácha ale vypad,

– z vejšky spadl do měkkýho,

(on byl vždycky případ,

nepřeju mu nic zlého...)
Všichni ho teď haněj,
zasedlí si na něj...

Povzdech starého kabátu

Kdybych měl trochu více sil
Určitě bych se... i pověsil
Jenže tak to chodí v naší skříni
Když na to nemáš, pověsí tě jiní

Z očka do očka

Čerstvě otevřené očko
potkalo se s kočkou,
koukala se na něj zavile –
tak jako na filé,
očko tedy chtělo
utéct za kopce,
jenže bylo chudák
v plechovce.

Ze série Staronový zákon

Kainova zpověď

Můj bratr vždycky někam zalez
nejčastěj chrápal s děvkou na mezi
– to já jsem dřel a žďářil prales
balvany tahal, klučil pařezy

Když Abel nespal, bloumal světem
sám se svým stádem toulal se rád

– já chodil polem s ohnutým hřbetem
klásky jsem musel posbírat

A ty mi řekneš, otče milý
že kýta voní líp než pšenka?
Že příklad si mám vzít z něho?
Ne, nemám takhle dlouhou chvíli
abych šel shánět toho flinka ...
Cožpak jsem strážcem bratra svého?

Bumtarata

Eva měla potom slušnej buben
bumtarata, bumtarata, kulatej
on byl tehdy totiž zrovna duben
a Adam ten přišel
za ní nahatej
Archanděl byl tím vývojem zděšen
zato černej ten byl z toho
celej na koni
kdyby to tak byla aspoň třešeň
jenže oni musí zrovna
pod tou jabloní!
Dostali pak za to rychlej vyhazov
a Adam hned začal shánět kočárky
zkrátka na ten příběh škoda svatejch slov
holt náš penzion je
jenom pro párky.

Noe

Jen voda kolem
jen voda všude
a na obzoru ani člun
jen vlny kolem
jen vlny kreslí
do archu moře další z run
A v temnu podpalubí
uslyšíš cvakat zuby
a krev se v žilách vaří
když bestie se páří
Strach se už tiše vkrádá
do bezbranného stáda
jen osm cestujících
zažehlo další svíci
Jen voda kolem
jen voda všude
ta voda rovná jako mlat
tak chladná voda
tak divná voda
a nikde žádný Ararat...